

GEYTHORN

DE WRAAK VAN DE FLAGELLANT

Bernand Timmer

GEYTHORN

DE WRAAK VAN DE FLAGELLANT

Deel 1 in de Ben Stil-reeks

Copyright © 2020 Bernand Timmer
Eerste druk 2020
Druk Wilco, Amersfoort
Omslagontwerp ArconGraphics
Vormgeving binnenwerk Edward Haanstra

Detective / Thriller
NUR 331 / 332
ISBN 9789083039701
Uitgeverij Parrabel

Alle personen in dit boek zijn fictief of hebben daarvoor expliciet hun toestemming gegeven. Enige gelijkenis dan wel overeenkomsten met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op louter toeval.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de uitgever noch de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag veelevoudig en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

Woord vooraf

De inspiratie tot het schrijven van dit boek is de geschiedenis over de eerste bewoners van Giethoorn, de Flagellanten.

Simon, ter ere van jou en het Waterplan.

Proloog

Bob Prins zat in de woonkamer en schonk zichzelf een Johnnie Walker Blue Lable King George whisky in, één van zijn favorieten. Hij liet zich achterover zakken in de bruine leren loungebank. Bob en zijn twee jaar jongere broertje Bas waren twaalf jaar geleden, na het overlijden van hun beide ouders, samen eigenaar geworden van camping Bovenwiede en het bijbehorende restaurant De Prinsendis. Hun vader was vanwege de camping een invloedrijk man geweest in het dorp en hij werd destijds gekscherend de burgemeester van Giethoorn genoemd. Bob had het beheer van de camping op zich genomen en Bas het restaurant. Camping Bovenwiede was een van de grootste in Giethoorn en restaurant De Prinsendis stond goed bekend.

Na een slok te hebben genomen voelde hij pas de spanning een beetje afnemen. Hij bekeek nogmaals de vandaag ontvangen ansichtkaart, met op de voorzijde de tekst “Groeten uit Giethoorn”. Hij nam de handgeschreven tekst op de achterzijde in zich op.

Omringd door water

Wat het oog gezien heeft vergeet het niet

Camael

Hij kon de precieze boodschap niet ontrafelen. Wel begreep hij dat dit niet veel goeds te betekenen had. Zou dit

iets te maken hebben met zijn recente aanvaring met Levinus? Vastgoedhandelaar Levinus Dutmer had kort geleden een bod gedaan op de camping en het restaurant. Dit bod had hij moeten afslaan, vanwege een uitstaande gokschuld. Levinus was kwaad weggelopen en had hem toegesnauwd hier nog maar eens goed over na te moeten denken.

In de laatste vijftig jaar was het toerisme in Giethoorn sterk gegroeid en voor Bob en Bas leek het nu dan ook het juiste moment om hun bedrijf goed te kunnen verkopen. Ze waren beiden dik ruim de vijftig gepasseerd en wilden graag vroegtijdig stoppen met werken.

Een Chinese investeringsmaatschappij had hen beiden al eerder een zeer lucratief bod gedaan. Deze ophanden staande verkoop had al uitvoerig in de lokale krant gestaan.

Het monopolie van de Chinezen

GIETHOORN - Chinese investeerders kopen steeds meer panden en recreatieterreinen in Giethoorn op. Na enkele woningen aan het Binnenpad en voormalig camping 't Klooster, dreigt ook camping Bovenwiede en restaurant De Prinsendis in Chinese handen te vallen. Ondernemers zijn bang dat hierdoor een ongewenste monopoliepositie ontstaat. Bewoners vrezen dat deze panden worden verbouwd voor de verhuur aan toeristen. Zo zal Giethoorn 's zomers veranderen in een waar attractiepark en in de winter tot een spookdorp.

Bob was bang voor wat mogelijk zou gaan komen, want Levinus Dutmer stond bekend als iemand waar niet mee

te sollen viel. Iemand die zo niet goedschiks, dan wel kwaadschiks zijn zin kreeg en daarbij géén enkel middel schuwde. Zo werd hij verdacht van onder meer drugs-handel, mishandeling, brandstichting en witwassen van crimineel geld.

Levinus was na de zakelijke afwijzing van Bob buiten zinnen geweest van woede. Dit was nog verder aangewakkerd door het artikel dat hij in de lokale media had gelezen over de ophanden zijnde verkoop van de camping en het restaurant aan een Chinese investeringsmaatschappij. Met het opkopen van deze camping viel veel geld te verdienen en crimineel verkregen geld kon zo prima worden witgewassen. Hij was met zijn lengte van ruim twee meter, kale kop, grote haakse neus, handen als bankschroeven, gespierd en ruim 120 kilo, een man die angst inboezemde.

Levinus was eigenaar van het op Curaçao gevestigde, als dubieus bekend staande investeringsbedrijf WACCAO Investment, die al meerdere campings in Giethoorn had omgebouwd tot luxe vakantiepark. Daarnaast bezat hij nog het nodige vastgoed in Giethoorn en op Curaçao. Hij wist de financiële potentie van Giethoorn goed in te schatten. Giethoorn was in zijn ogen een echte goudmijn en hij was gek op “vakantiegeld,” zoals hij dit gek-scherend noemde. Nu probeerden Chinezen onder zijn duiven te schieten. Maar hij was niet zo succesvol geweest met zijn investeringsmaatschappij WACCAO Investment als hij niet zo meedogenloos was geweest.

Hij kwam op een duivels idee!

Dominique Parun, groeide op in Comuna 13, de armste sloppenwijk van Medellín, met twee miljoen inwoners op Bogota na de tweede grootste stad van Colombia. Zijn moeder had in haar jongere jaren op Curaçao gewerkt. Daar was ze al snel ongewenst zwanger geraakt na een avontuurtje met een Nederlandse man. Zij besloot het kindje te houden en ging terug naar Colombia. In de sloppenwijk waar Dominique alleen met zijn moeder woonde, gold het recht van de sterkste. De straat werd geregeerd door straatbendes. Drugshandel en andere criminele activiteiten overheersten. In deze stad waar jaarlijks gemiddeld 4000 moorden werden gepleegd, had hij geleerd om te doden. Zijn eerste opdracht wist hij nog als de dag van gisteren. Hij was amper dertien jaar geweest toen hij werd gevraagd om iemand te vermoorden. Dat hij daarmee ook gezinnen kapot maakte zei hem helemaal niets, het was voor hem de manier geweest om zelf te kunnen overleven in deze keiharde omgeving.

Omdat zijn moeder via een tante weer aan werk kon op Curaçao, verhuisden zij daar samen heen toen hij 17 jaar was. Hij had zich er prima thuis gevoeld en had zich al snel de Nederlandse taal machtig gemaakt. Maar niet lang daarna kwam hij er in contact met de plaatselijke onderwereld. Hij zag hoe er als professioneel huurmoordenaar veel geld te verdienen was en het duurde niet lang of hij had zijn eerste klus te pakken. Hij had zichzelf dan als beroepsnaam De Schim genoemd en zijn motto was “wie betaalt bepaalt”.

Naast Spaans en Nederlands sprak hij ook nog goed Engels. Hij had bruin kort geknipt haar, een licht getinte huid en de Europese trekken van zijn vader, waardoor hij

dan ook al gauw opdrachten buiten Curaçao deed. Nu had hij voor een week een kamer gehuurd in hotel-restaurant De Pergola. Het was niet zijn eerste keer in Giethoorn en hij kende ondertussen al aardig de weg.

De Schim had hier al eerder klusjes voor Levinus opgeknapt. Zo waren er twee Polen die te veel hadden gezien, die restauranthouder die hem nog geld verschuldigd was en een vakantieparkeigenaar die weigerde te verkopen. De twee Polen hadden een ongeluk gehad, bij de restauranthouder was als waarschuwing brand gesticht en de vakantieparkeigenaar was onder bedreiging met een pistool onder tafel wél bereid geweest tot verkoop. Maar zijn huidige klus was van geheel andere aard. Na het voltooien van deze opdracht zou hij via Curaçao rechtstreeks doorvliegen naar Colombia, om daar een tijdje onder te duiken.

1

De Kettervlegel

(Dag 1. Zondag 20 augustus)

Het beloofde weer een drukke en warme zomerdag te worden. Een grote stroom aan toeristen zou vandaag het waterdorp Giethoorn aandoen. Giethoorn, door zijn inwoners Gietern genoemd, is een bijzonder dorp met een kleine drieduizend inwoners en ligt tussen Steenwijk en Meppel. De inwoners van dit karakteristieke dorp worden Gietersen genoemd. Welke bekend stonden als een nogal vrijgevochten volkje.

Omdat vroeger het omliggende veen was afgegraven voor de winning van turf, werden destijds vaarten en sloten gegraven om zo de grote hoeveelheden turf te vervoeren. Dwars door het langgerekte dorp loopt van Noord naar Zuid de Dorpsgracht als levensader. Het voornaamste verkeer vindt dan ook plaats over het water. Vroeger werd hiervoor de traditionele punter gebruikt om middels een lange stok, een punterboom, al punterend zich voort te bewegen, net als de gondels in Venetië, vandaar de bijnaam “Hollands Venetië” voor het dorp. Tegenwoordig wordt er bijna niet meer gepunterd en vaart men in motorbootjes.

De oorspronkelijke rietgedekte boerderijtjes zijn op eilandjes gebouwd en zijn alleen via houten bruggetjes te bereiken. De enige doorgaande verbinding over land is een fiets- en wandelpad dat dwars door het dorp loopt. Doordat de trekpaten van waaruit het turf werd gehaald te breed en de tussenliggende landstroken te smal waren

gelaten, waren deze bij de vroegere watersnoodrampen weggeslagen, waardoor er diverse plassen en meren zijn ontstaan, waaronder het Bovenwilde, een meer net ten oosten van het dorp, van twee kilometer lang en één kilometer breed, met aan de oostzijde een uitgestrekt natuurgebied. Het is er gemiddeld genomen maar één meter diep, behalve op het uiterst zuidwesten gelegen diepere zandgat. Bewoners van het dorp noemen dit meer het Bovenwiede of 't Wiede. Hier speelt een groot deel van het sociale leven van de Gietersen zich af. Er wordt gerecreëerd, gezwommen, gevist, gezeild, gevaren en er worden regelmatig evenementen en muziekfestivals georganiseerd.

Giethoorn telt jaarlijks ruim meer dan een miljoen toeristen en is de laatste jaren dan ook in het bijzonder ontdekt door de toeristen uit China. Naast een bezoekje aan Amsterdam staat nu ook het Venetië van het Noorden op hun programma. Zo zijn er in Giethoorn in de zomermaanden meer Chinezen te vinden dan welke nationaliteit dan ook. Door de horeca is hier handig op ingespeeld, zo zijn er restaurants die een Chinese versie van de menukaart hebben en hebben sollicitanten die het Chinese Mandarijn spreken een streepje voor. De Chinese toeristen vermaken zich prima, ze houden van de schone lucht, de mooie landschappen en van het pittoreske karakter van dit dorp.

Simon Hoekstra parkeerde zijn auto op het parkeerterrein bij politiepost Blauwe Hand aan de Veneweg. De Blauwe Hand is een buurtschap tussen de meren Beulakerwilde en Belterwilde, zo'n vijf kilometer van Giethoorn.

Hier zijn hoofdzakelijk een paar kampeerterreinen en jachthavens gevestigd met als centrale punt een ophaalbrug. De politiepost is gehuisvest in een gebouwtje met een piramidevormig dak en wordt gedeeld met een makelaar in recreatiewoningen.

Simon zou, na achtendertig jaar bij de politie, deze zomer met pensioen gaan. Tijdens het vaarseizoen van april tot oktober was hij hier al vijfentwintig jaar werkzaam binnen het Waterplan, waarvan tweeëntwintig jaar als coördinator. Dit Waterplan was een samenwerkingsverband tussen de politie en de provincie, de gemeente, het waterschap en natuurorganisaties. Gezamenlijk droegen ze de zorg voor de leefbaarheid en veiligheid op en rondom de wateren. Ze hadden allen buitengewoon opsporingsambtenaren (boa's) in dienst, zoals boswachters of handhavers op het water. Zij waren de ogen en oren van de politie in het buitengebied en er werd gebruik gemaakt van elkaars expertise.

Dit Waterplan draaide dit jaar precies vijfentwintig jaar en had zijn nut en noodzaak al ruimschoots bewezen. Zo'n vijftien jaar geleden werd Simon benoemd tot brigadier. De laatste jaren bij de politie had hij zich nog gespecialiseerd tot explosievenverkenners en vervolgens tot teamleider explosieven. De rest van het jaar was hij werkzaam op het politiebureau in Steenwijk. Elk jaar keek Simon samen met zijn collega's van het Waterplan weer uit naar het nieuwe vaarseizoen. Simon wist dat altijd eenieder binnen deze bijzondere club voor elkaar klaar stond en op elkaar kon rekenen. Maar ook konden zij allen op hem rekenen.

Leden van het Waterplan noemden hem ook wel de veldwachter of de ouwe vos. Dit vanwege zijn ruime ervaring en zijn bijzondere streken.

Simon was alleenstaand en keek tegen zijn pensioen op. Hoe zou hij dan zijn dagen moeten vullen? Hoe zou dat straks verder gaan? Dit spookte hem het laatste jaar steeds meer door zijn hoofd. Zijn werk was zijn leven en het Waterplan was als een kindje voor hem geweest. Hij schudde met zijn hoofd om zijn zinnen te verzetten. Vandaag had hij er hoe dan ook weer veel zin in. Het was halverwege de zomervakantie en veel collega's hadden zelf ook vrij. Het watertoezicht zou deze week op maar een paar lieden aankomen.

‘Morgen,’ zei Simon tegen Jan toen hij het bureau binnenliep. Jan was halverwege de zestig, was kalend en had een donkere snor. Ook Jan hoefde niet al te lang meer voordat ook hij met pensioen zou gaan.

‘Is de koffie al klaar?’, vroeg Simon, terwijl hij nonchalant zijn koppel met dienstpistool, pepperspray, wapenstok en handboeien op de tafel legde. Simon en Jan werkten al jaren als koppel en ze wisten dus precies wat ze aan elkaar hadden.

Simon probeerde Jan met vaste regelmaat op de kast te krijgen, zoals ook deze morgen. Jan schonk Simon een daareven met veel toewijding vers gezet bakje koffie in. Bij aanvang dienst Waterplan op de politiepost aan de Blauwe Hand werd er altijd eerst onder het genot van koffie of thee de lopende zaken besproken.

‘Zeg veldwachter Hoekstra, ik heb ons even hiervoor al op de portofoon ingemeld bij de meldkamer als de 1197,’ zei Jan tegen Simon.

‘We moeten zo meteen maar vroeg op pad, het begint alweer druk op het water te worden,’ zei Simon. Jan keek al lezende half over de map, waarin de mutaties van voorgaande diensten van de collega’s werden bewaard.

‘Is goed, kunnen we mooi even naar het Bovenwilde varen. Daar was het afgelopen dagen ook weer bal.’ Simon had zijn computer aangezet om te kijken of er nog nieuwe berichten waren binnengekomen en nam een slok van de ingeschonken koffie.

‘Bah die koffie is niet te zuipen,’ zei Simon terwijl Jan zijn gezicht vertrok.

‘Potverdorie, wat zeg je daar nu weer,’ reageerde hij bokkig. ‘Weet je wat, zet dan voortaan maar fijn zélf de koffie.’ De dag was nog maar net begonnen en ze moesten nog de gehele dag verder samen werken. Dit zou het nodige beloven!

Bas Prins wreef voorzichtig over zijn hoofd, dat bonkte van de pijn. Hij was langzaam weer bij zijn positieven gekomen maar voelde zich nog zwak. Zweetdruppels parelden over zijn gezicht bij de gedachte aan wat er met hem was gebeurd. Het leek wel of hij in een dronken roes zat en had moeite om zijn gedachten vast te kunnen houden.

Hij probeerde zich te bewegen maar dat lukte niet. Wat deden zijn spieren zeer. Hij zat opgesloten in een donker gat, dat veel weg had van een middeleeuwse kelder. Het enige beetje licht kwam van een zwakke gloeilamp aan het plafond, dat van oude houten balken gemaakt was. Toen hij goed keek zag hij dat er een keientrap omhoog liep naar een groot houten luik. Hij

herkende deze donkere onheilspellende plek helemaal niet. Waar was hij toch?

In vlagen kwamen de gebeurtenissen terug in zijn geheugen. Hij dacht aan de elektrische schok en de zware dampen die hij had ingeademd. Om even te ontspannen was hij laat in de avond nog met zijn sloep gaan varen. Dat deed hij als het lekker weer was het liefst op de zomeravonden. Hij herinnerde zich de onbemande houten punter bij schemer, die de doorvaart blokkeerde. Vast een losgeslagen punter van een rietboer, had hij gedacht. Hij was dichterbij gevaren om de punter aan de kant te drukken. Toen Bas vlakbij was gekomen, viel hem de uitgezaagde vorm van het roer pas op, zijn hart leek een slag over te slaan. Als een duiveltje uit een doosje was een schim in een donker gewaad vanuit de punter opgeveerd. Nog voordat hij iets kon doen, werd hij verrast door de snelle beweging naar zijn nek. Bas zag een blauwachtig licht en hoorde een knetterend geluid. Hij verstijfde en zakte neer. Hij kon zich niet verzetten toen er een doordrenkte katoenen doek over zijn mond en neus werd gedrukt. Hij zag een vage schim over zich heen buigen die langzaam vervaagde.

Vanuit de uitkijktoren had hij Bas Prins al vroegtijdig gadeslagen en kon hij precies zien waar hij met zijn bootje op de recreatievaart tussen de uitgestrekte rietvelden doorvoer. Al langere tijd had hij hem geobserveerd.

Op deze plek had in de Middeleeuwen een Franciscaner klooster gestaan. Nu stond er een oud rietgedekt boerderijtje, helemaal achterop aan het stille Kloosterpad, verscholen achter een wildernis aan struiken en bomen.

Hier kon je nog met regelmaat hoorns vinden van de geiten die hier tijdens de Allerheiligenvloed van 1170 massaal waren verdronken. Als je hier wou komen was dit alleen maar lopend, met de fiets of varend mogelijk. Van het klooster was niks meer over geweest, behalve de geheime kelder. Als jochie had hij tijdens het spelen in de oude schuur, het verstopte toegangsluik ontdekt.

Omdat dit boerderijtje zo afgelegen en onbegaanbaar was kwam hier geen sterveling. Hier kon hij mooi zijn gang gaan. Rond zijn twaalfde was hij zich gaan interesseren in de geschiedenis van deze streek en de verhalen over de eerste bewoners, die er nogal een bijzondere levensstijl op na hadden gehouden.

Bas lag hulpeloos versuft vastgebonden op zijn buik met zijn hoofd schuin naar beneden op een lage, massief houten tafel. Hij probeerde tevergeefs zijn benen en armen te bewegen, maar die waren met leren banden aan elkaar vastgebonden. Nu hoorde Bas boven op het houten luik voetstappen en gerammel aan een ijzeren ketting. Het luik ging open en Bas zag twee figuren in een monnikengewaad met een hoofdkap op achter elkaar de stenen trap afkomen. De spookachtige verschijning van deze twee figuren deden hem de rillingen over het lijf lopen. Ze liepen langzaam langs hem heen zonder zijn kant op te kijken. Het was duidelijk te zien dat de ene beduidend groter was dan de andere. De kleinere figuur was in een donkere hoek van het vertrek gaan staan en zweeg. De grootste ging voor hem staan en keek hem vanonder zijn cape aan, maar Bas kon het gezicht niet goed zien.

‘Waarom ben ik hier, wat heb ik jullie misdaan?’, stamelde Bas. ‘Ben jij het, Levinus?’

De ander bleef zwijgen. In het vage schijnsel zag Bas het ijzeren bureau staan.

‘Ik heb keuze uit drie zweepen,’ sprak de man ineens, met luide stem. ‘Die met de platte leren riempjes, die met aan de staarten kogeltjes of met scherpe punten. Welke zal ik bij jou eens gaan nemen? Ik denk dat ik maar voor het laatste ga, mijn eigen gemaakte kettervlegel. Hier gaan wij ons samen mee vermaken.’

Bas zag tot zijn afgrijzen dat de zweep bestond uit een houten handvat met drie leren riemen, met aan ieder uiteinde iets wat leek op een stukje scherp soort van bot.

Bij de eerste harde slag schreeuwde Bas het uit van de pijn. Hij voelde een straaltje warm bloed langs zijn linkerzij lopen. De beul raakte in een staat van razernij, en er kwam vanaf dat moment alleen nog maar vreemde taal uit zijn mond. Tussen de slagen door met dit marteltuig gaf Bas kreunend antwoord op de vragen van de kleinste van de twee en Bas smeekte om vergiffenis. Na een twintigtal slagen verloor hij zijn bewustzijn. Om hem weer bij te brengen vulde zijn beul een ijzeren emmer en overgoot Bas met koud water. De vreselijke vlegel had diepe wonden achtergelaten op de rug van Bas, die helemaal kapot geslagen was. Na deze marteling hadden zijn beulen hem een cilicium aangedaan, een middeleeuws boetkleed met de binnenkant gemaakt van geitenhaar, die bij elke ademhaling of beweging alleen nog maar meer in de open wonden op zijn rug zou prikken.

Uren leken dagen, en Bas had in deze donkere oude kelder dan ook geen benul van tijd, was het nu dag of nacht? Hij had het al vele keren uitgeschreeuwd van gekte en de pijn. Ook had hij een immens droge mond en dorst gekregen. Na wat een eeuwigheid leek, ging onverwacht het luik open. De grote beul in zijn monnikspij daalde wederom via de oude keientrap af naar beneden de diepe kelder in.

‘Mag ik alsjeblieft wat te drinken,’ fluisterde Bas.

‘Maak je geen zorgen, jij krijgt van mij genoeg te drinken.’

De beul deed een schakelaar aan en via een tuinslang begon water over de houten tafel te stromen. ‘Jij moet plaats maken,’ zei de beul, terwijl hij zonder om te kijken de oude keientrap weer opliep.

Bas schreeuwde zo hard als hij kon. Hij wist dat zijn einde naderde. Door de houten schotten om de tafel zou het water blijven staan en al gauw zou zijn hoofd onder water komen. Terwijl het water bijna zijn lippen bereikte, raakte hij nog meer in paniek. In een nog laatste wanhoopspoging en met al zijn krachten rukte Bas aan de leren riemen om zijn handen en benen. Ze gaven echter geen centimeter mee. Het water liep zijn mond binnen en hij deed hem uit reflex dicht. In sneltreinvaart zag hij zijn leven als in een film aan hem voorbij gaan. Na enkele minuten kon hij de drang om te ademen niet langer meer onderdrukken. Hij deed zijn mond open en inhaleerde het koude water.